

เลขที่..๐๐๐-๐๐๐๐๐....

ประโยคธรรมศึกษาชั้น[]ตรี [✓]โท []เอก ระดับ []ประถม [✓]มัธยม []อุดม

วิชา เรียงความแก้กระทู้ธรรม

สอบในสนามหลวง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

	สตฤโน วจโนวาทำ กโรติเยว ขนฺติโก
	ปรมา ย จ ปุชาย ขิณฺ ปุเชติขนฺติโก.
	ผู้มีขันติ ชื่อว่าทำตามคำสอนของพระศาสดา
	และผู้มีขันติชื่อว่าบูชาพระชินเจ้าด้วยบูชาอันยิ่ง.
	บัดนี้ จักได้อธิบายขยายความแห่งพุทธศาสนสุภาษิตที่ยกขึ้นเป็นบทเบื้องต้นนั้นเพื่อเป็น
	แนวทางแห่งการศึกษาและแนวทางแห่งการปฏิบัติ โดยสมควรแก่อัตภาพและธรรมเป็นลำดับไป
	ดำเนินการว่า ผู้มีขันติ ชื่อว่าทำตามคำสอนของพระศาสดา นี้ย่อมเป็นสมณ
	พราหมณ์ ผู้ที่ละทางโลกออกบวชเพื่อแสวงหาทางหลุดพ้นจากทุกข์ในวิภูสสาร พยายามปฏิบัติขัด
	เกลาจิตใจตน ให้พ้นจากความเป็นทาสของกิเลสตัณหา ขันติ เป็นคุณธรรมข้อหนึ่งที่ช่วยให้บรรพชิต
	ผู้ออกบวชสามารถอดทนอดกลั้นต่ออำนาจของกิเลส ไม่ให้หลงยินดียินร้ายในกามคุณคือ รูป เสียง
	กลิ่น รส สัมผัส ที่เกิดขึ้นกับ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่ให้ถูกกิเลสครอบงำบงการให้เป็นไปต่าง ๆ ตาม
	อำนาจของมัน ผู้มีขันติ ย่อมสามารถที่จะระงับยับยั้งอารมณ์ โลภ โกรธ หลง เอาไว้ได้ ไม่ให้มัน
	ครอบงำจิตใจและสั่งการให้กระทำความชั่วทั้งหลายตามอำนาจของมัน ดังนั้น ขันติ จึงถือว่าเป็นกำลัง
	อย่างหนึ่งของผู้ที่เป็นนักบวช ก็เหมือนเมืองที่มีกำแพงที่แข็งแกร่งนั่นเอง จะไม่ถูกกิเลสความโลภ
	ครอบงำจิตใจ จะไม่ทำตามอำนาจของกิเลส นี้ได้เมื่อให้ทานในวัตถุอันเลิศเป็นทางแก้ และเมื่อบุญอัน
	เลิศเกิดขึ้น อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สุข และกำลังอันเลิศ ก็เจริญ ท่านจึงกล่าวว่า ผู้มีขันติชื่อว่าบูชา
	พระชินเจ้าด้วยอามิสบูชาคือทานอันประเสริฐและปฏิบัติบูชาเป็นการบำเพ็ญธรรมเพื่อความพ้นทุกข์

สมดังพุทธศาสนสุภาษิตที่มากใน สุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย อิติวุตตกะ ว่า

อคฺคสมิ ทานํ ททํ อคฺคํ ปุณฺณุปพฺพตติ

อคฺคํ อายุ จ วณฺโณ จ ยโส กิตติ สุขํ พลํ.

เมื่อให้ทานในวัดอุอันเลิศ บุญอันเลิศ

อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สุข และกำลังอันเลิศ ก็เจริญ

อธิบายความว่า การให้ทานคือ กิริยาวัตถุอย่างหนึ่งในพระพุทธศาสนาเป็นการสร้างบารมี

ขั้นพื้นฐานของมนุษย์ การให้นั้น จะมีผลเป็นที่น่าพอใจแค่ไหน จะมีผลเลิศแค่ไหน ขึ้นอยู่ที่ว่า ผู้ให้

ให้วัตถุอันเลิศ บุญอันเลิศแค่ไหน เมื่อให้ทานในวัดอุอันเลิศ บุญอันเลิศ อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สุข

และกำลังอันเลิศ ก็เจริญ ถ้าผู้ให้ ให้ของที่ไม่ดี เช่น ของเหลือใช้ ของไม่ประณีต เป็นต้น เวลาได้ก็ยอม

ได้เหมือน ๆ กันกับเวลาให้ คือได้ของที่ไม่งาม ของที่ไม่น่าพอใจ ได้ของไม่ดี เพราะฉะนั้น เมื่อคิด

จะให้ พึงให้สิ่งที่ดีที่สุด ให้สิ่งที่เลิศที่สุด คือจะให้อะไรก็ให้สิ่งที่ดีที่สุดโดยสภาวะของสิ่งนั้น การให้นั้น

จึงจะเป็นการให้ที่เลิศ เป็นการให้ที่มีอานิสงส์มาก การบำเพ็ญบุญอย่างหนึ่งในพระพุทธศาสนา เป็น

การสละให้ปันสิ่งของของตนแก่ผู้อื่น เพื่อต้องการบุญอย่างหนึ่งด้วยเจตนาที่หวังสร้างบุญกุศลเพิ่มพูน

บารมี ทาน เป็นบุญขั้นต้นในพระพุทธศาสนา เป็นบุญประการแรกในบุญกิริยาวัตถุทั้ง ๓ อย่าง ดังนั้น

ผู้ให้ จึงได้ชื่อว่า เป็นผู้บำเพ็ญบุญ ยิ่งให้บ่อย บุญยิ่งเกิดบ่อย ยิ่งให้มาก บุญก็ยิ่งเกิดมาก และได้ชื่อว่า

เป็นผู้กำจัดโลภะคือความละโมภโลภมาก และกำจัดมัจฉริยะคือความตระหนี่ถี่เหนียว ออกจากจิตใจ

ก็ย่อมเชื่อว่าเป็นผู้สั่งสมความสุข ดังนั้น เมื่อมีก็พึงให้เกิด หากไม่เป็นการทำให้ตนเองต้องเดือดร้อน ให้

แล้วตัวเองไม่ลำบาก ให้ไปเกิด บุญจักเพิ่มพูนขึ้นตามลำดับ ผู้ให้สิ่งที่เลิศ ให้สิ่งที่ดี ให้สิ่งที่ประเสริฐ

สุดท้าย เขาย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศ ในภพที่ตนเกิดก็จะเป็นผู้ที่มากด้วยบุญที่จะนำอนาคตในสิ่งที่ดีๆ

สมดังพุทธศาสนสุภาษิตที่มาใน สุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต ว่า

อคคทายี วรทายี เสฏฐทายิจ โย นโร

ทิฆมายุยสวา โหติ ยตถ ยตถูปปชติ.

ผู้ให้สิ่งที่เลิศ ให้สิ่งที่ดี ให้สิ่งที่ประเสริฐ

ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศ ในภพที่ตนเกิด

อธิบายความว่า ฐานะที่ประเสริฐ หมายถึง ตำแหน่ง หน้าที่การงาน ยศถาบรรดาศักดิ์ ที่เป็นที่นับ

หน้าถือตาในสังคม คนทั่วไปให้ความเคารพนับถือ คือเป็นคนมีหน้ามีตาในสังคมนั่นเองผู้ที่ถึงฐานะที่ประเสริฐ

ดังกล่าวนี้ได้ ย่อมมาจากการเสียสละที่ยิ่งใหญ่ เช่น สละทรัพย์ทำบุญทำกุศลเป็นจำนวนมาก เวลาให้ก็ให้เยอะ

กว่าคนอื่น มีจิตใจเสียสละ ยินดีสละเวลาส่วนตัวเพื่อประโยชน์ของสังคม เป็นต้น ผู้ที่มีลักษณะดังกล่าว ย่อม

เป็นที่ยอมรับนับถือในสังคมคนหมู่มาก เป็นผู้ควรแก่เกียรติยศชื่อเสียง ควรแก่ตำแหน่งหน้าที่การงานที่เป็นที่

เคารพนับถือของคนทั่วไป แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งทีให้นั้นต้องเป็นสิ่งที่ได้มาด้วยความสุจริต ไม่ใช่สิ่งที่ได้มาโดย

ทุจริต การให้นั้นจึงจะบริสุทธิ์ และการให้นั้นต้องเป็นการให้ที่ไม่ทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน การให้นั้นจึงจะ

เป็นการให้ที่ชาญฉลาด การให้ต้องประกอบด้วยปัญญาด้วยนั่นเอง และผู้ให้สิ่งอันเลิศ ให้สิ่งที่ดี ให้สิ่งที่ประเสริฐ

ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศในภพที่ตนเกิด แต่มีคนจำนวนไม่น้อย คิดว่าการให้ จะต้องเป็นวัตถุสิ่งของเท่านั้น จึงได้

แต่เฝ้ารอคอยทรัพย์สินเงินทองให้หล่นมากองบนหน้าตก แล้วค่อยพร้อมที่จะเป็นผู้ให้แต่จริงๆแล้ว ในฐานะ

มนุษย์ธรรมดาๆคนหนึ่ง ไม่ว่าจะยากดีมีจน ทุกคนล้วนมีสิ่งดีงามหลายสิ่งหลายอย่างที่สามารถหยิบยื่นให้ผู้อื่นได้

โดยไม่จำเป็นต้องเป็นทรัพย์สินเงินทองเสมอไป ในยามที่คุณคิดว่าไม่มีอะไรจะมอบให้ผู้อื่น ลองให้สิ่งดีๆต่อไปนี้

ที่รับประกันว่า จะนำความสุขมาสู่ผู้ให้และผู้รับได้อย่างแน่นอน และผู้ให้สิ่งที่เลิศ ให้สิ่งที่ดี ให้สิ่งที่ประเสริฐ

จิตที่เป็นกุศลของการให้ จะนำมาซึ่งสิ่งดีงาม ในท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ทั้งหลายทั้งปวงได้อย่างแน่นอน

